

Ahoj, kamarádi!

Tak nám skonily prázdniny, doufám, že jste si je opravdu užili, a po dvou měsících zaslouženého klidu zase začala doba povinností. V této neradostné době Vás mohou utírat dvěstě v cí - že podobní jsou na tom desetitisíce dalších a že se po předešlém oznámeném přestávce opět vrací oblíbený časopis OMPULSE.

Příjemnou zábavu při jeho čtení Vám přeje

-mak-

TÁBOR

Ještě jednou k táboru

Jakožto Vykladač svitků jsem na letošním táboře, stejně jako další postavy, zadával oddílům různé úkoly. Jedním z úkolů bylo i napsat krátký příběh, kde všechna slova začínají od stejného písmene. Jako jediní tento úkol beze zbytku splnili pánové z Garlothu (modří) a protože se mi jejich společný výtvarný moc líbil, nechci si ho nechat jen pro sebe. Zavzpomínejme tedy společně ještě jednou na tábor touto krátkou „povídou“:

Pepa přejel papouška po pěti pivech. Pak přijeli poldové, přivezli pivo Plzeň. Pepa pozval příslušníka policie Petra. Poslal Petra pro plzeňské pivo, pro plechovku plzeňského Prazdroje. Po pěti pivech padli. Potom přišla paní Petra, přišlápla Petrovi prst, Petr povstal, podkopl Petru, Petra padla pod parapet. Pád přezila. Pochroumaná popuzená pravila: „Pitome! Pijane! Přísť pozor! Pro podkopáváš pocestné?“ Petr pravil: „Pocestní pocestní pijou pivo.“ Petra propadla panice, protože Petr připomínal pobudu. „Pomoc, pobuda!“ pokřikovala poplašená Petra. Petr proto podal Petře pivo. „Pij!“ povídá. „Pivo pijí pouze pobudové,“ pravila Petra pokrytecky, popadajíc plechovku plzeňského piva. Příjemné pití produkuje pevná přátelská pouta.

-mak-

FC Baník Ostrava

Vznikl roku 1922 a zpočátku neměl ani vlastní hřiště. Proto hrál všechna utkání na půdě soupeře. Poprvé v historii jeho hráči na vlastní trávník až roku 1925. Pod názvem SK Slezská Ostrava

*Za útky bez
vlastního
hřiště*

klub postupoval stále výš. Během let 1923–1937 se probojoval postupně z III. třídy Moravskoslezské župy (tehdy něco mezi dnešním okresem a krajem) přes II. a I. třídu a divizi do první ligy, kde

poprvé kopal v sezóně 1937–1938. Mezitím se jeho fotbalisté i fanoušci dočkali nového stadionu. (Vznikl roku 1934 na Staré

Stelnici. Dnešní stadion na Bazalech byl dokončen až roku 1959.)

V poválečném období sestoupil klub pouze dvakrát do 2. ligy. Po Slavii Praha je tedy Baník Ostrava druhým prvoligovým týmem, který v nejvyšší soutěži setrval nejdéle bez přerušení.

Největší úspěchy klubu

*Úspěchy
trenéra
Hadamczika*

jsou spjaté se jménem trenéra Evžena Hadamczika, který se ujal funkce roku 1978. Během jeho působení na trenérském postu získal Baník dvakrát mistrovský titul, dvakrát vyhrál český pohár a jednou československý pohár. Další vysoce úspěšné období znamenala sezóna 2003–2004, kdy Baník po 23 letech znovu získal mistrovský titul a byl ve finále Poháru MFS.

Také v evropských soutěžích dosáhl klub v této době velkých úspěchů. Postoupil do semifinále Poháru vítězů pohárů v ročníku 1978–79 a do čtvrtfinále Poháru mistrů evropských zemí v ročníku 1980–81. O úspěšné vizitce působení Evžena Hadamczika svědčí mimo jiné i skutečnost,

že pod jeho vedením Baník Ostrava odehrál 74 (!) domácích utkání bez prohry v nepřetržitě ad .

Na závěr tohoto stručného pohledu bohaté historie nejznámějšího ostravského klubu nezbyvá než popřát mnoho úspěchů i do budoucnosti. A následující léta budou stejně zlatá jako ta, kdy na přelomu sedmdesátých a osmdesátých let vedl tým Evžen Hadamczik.

-vok-

KALENDARIUM

- Patricie Borovíková – 31.8.
 Martin Liška – 5.9.
 Vít Blažek – 6.9.
 Petra Truhlářová – 7.9.
 Standa Mach, Ivan Šimík a Veronika Jír – 12.9.
 Lukáš Dvořák – 15.9.
 Ondra Kozlovský (epa) – 17.9.
 Vojtěch Klán – 19.9.
 Ondřej Plch – 29.9.
 Ondřej Liška a Luša – 30.9.
 Vojtěch Vejmelek – 10.10.
 Martin Španěl – 14.10.
 Jakub Halama – 27.10.
 Jan Burian a Karolína Markytánová – 28.10
 O. Halama a M. Mach – 31.10.
 Kryštof Jelínek – 10.11.
 Jan Parolek – 13.11.
 Jan Němeček – 14.11.
 Hofík – 18.11.
 Melánie Kulakowská – 19.11.
 Martin Endyš – 2.12.
 Matěj Adil – 5.12.
 Kateřina Šimáková – 12.12.
 Anna Adilová – 16.12.
 O.T. – 23.12.

Všem ze srdce blahopřejí. >

Velká Británie

Vlajka Velké Británie

Velká Británie je království, které se nachází na několika ostrovech v severozápadní Evropě. Je to jeden z evropských států s největším počtem obyvatel a dlouho to také byl jeden z nejmocnějších států. Británie také patří mezi země, které aspoň trochu zná snad každý, a už se mu vybaví londýnské dvoupatrové autobusy, typičtí strážníci, ať o páté, anglická královna nebo třeba známé fotbalové kluby a jejich fanoušci. Ten, kdo se učí anglicky, taký dříve nebo později narazí na rozdíly mezi angličtinou, kterou se mluví ve Velké Británii,

a angličtinou, kterou se mluví v Americe.

Angličtina je v současnosti nejrozšířenější jazyk na světě, kterému se učí největší počet lidí. Důvodem jsou důjiny, protože v nejslavnějších dobách ovládala Velká Británie nejenom Ameriku, ale mnoho

zemí na celém světě, například Austrálii, Indii, Kanadu nebo část Afriky. Ve většině z nich se dodnes mluví anglicky a zajímavé je i to, že Kanaďané a Australané nemají žádného prezidenta a dodnes uznávají jako hlavu státu anglickou královnu.

Británie není Anglie

Možná vás trochu zarazilo, když poáád píšou Velká Británie, když mám přece na mysli Anglii. Má to svůj důvod, protože ty dva názvy označují různé věci – správný název celého státu je Velká Británie. Úplně přesně zní dokonce Spojené království Velké Británie a Severního Irska, což se taky někdy zkracuje na Spojené království. A tento stát se skládá ze čtyř částí: Anglie, Skotsko, Wales a Severní Irsko. Takže Anglie je součástí Velké Británie, stejně tak

jako Skotsko. Ale Skotsko není součástí Anglie. Pro Brity (a obzvláště Skoty) je toto rozdělení důležité a lov k by jednotlivé názvy neměly zaměňovat (a obzvláště označovat Skoty za Angliany). Vždy Skotsko má například vlastní fotbalovou reprezentaci.

Historie

Britské ostrovy už od dávné doby obývali Keltové, tedy národy příbuzné dnešním Irům nebo Skotům. Roku 55 př. n. l. sem přišla římská armáda, kterou vedl slavný Gaius Iulius Caesar. Byla vytvořena nová provincie římské říše a římané s sebou také přinesli latinu a křesťanskou víru. Po několika staletích se římané stáhli pryč a zároveň začaly dobyté nájezdy germánských kmenů ze severní Evropy. Práv z té doby pocházejí legendy o králi Artušovi, oroději Merlinovi a rytířích Kulatého

Král Artuš

stolu. Nájezdníci se postupně v Británii usadili a vytvořili vlastní království; z germánského kmene Anglů se stali předkové dnešních Angličanů. Británie ale byla ještě mnohokrát napadána, například Vikingy z Dánska a Norska. Významným rokem je pro Angliany 1066, kdy byla anglická armáda poražena Vilémem Dobytčím, který se pak stal novým králem Anglie. Během středověku se Anglie úspěšně rozvíjela, zvířila v několika válkách a stala se jedním z nejbohatších států v Evropě. V šestnáctém století začali Angličané osazovat rozsáhlé oblasti v Severní Americe (které do té doby patřily místním indiánským kmenům). Do nových území se stěhovalo mnoho obyvatel z celé Evropy, ale

Gaius Iulius Caesar

rozvíjela, zvířila v několika válkách a stala se jedním z nejbohatších států v Evropě. V šestnáctém století začali Angličané osazovat rozsáhlé oblasti v Severní Americe (které do té doby patřily místním indiánským kmenům). Do nových území se stěhovalo mnoho obyvatel z celé Evropy, ale

Tapisérie z Bayeux, zobrazující bitvu u Hastingsu r. 1066

Královna Alžběta I. (*1533, M1603)

v osmnáctém století se začaly bouřit proti Británii kvůli vysokým daním, které museli platit. Tak mezi Británií a obyvateli Ameriky vypukla válka, ve které Američané vyhráli a roku 1783 vytvořili Spojené státy americké. Británie ale stále zůstala mocným státem, který ovládal mnoho území po celém světě.

Do Evropské unie vstoupila Velká Británie společně s Irskem roku 1973.

Základní údaje	
Rozloha:	244 820 km ²
Počet obyvatel:	59,7 milionu
Hlavní město:	Londýn
Úřední jazyk:	angličtina
Měna:	britská libra

Slovníček: angličtina	
česky	anglicky
Velká Británie	Great Britain
Dobré ráno	Good morning
Ahoj	Hello
Nashledanou	Goodbye
Prosím	Please
Děkuji	Thank you

Setkání se sponzory DDŽ

Jako podkování sponzorů, kteří pomohli „našemu“ dětskému domovu Žichovec po ničivých povodních v roce 2002, se konala v dotyčné instituci menší zahradní párty, na jejíž organizaci jsme se podíleli i my.

Z různých logistických, časových a jiných důvodů jsme se rozdělili do několika skupin a tak někteří přijeli do DDŽ již v pátek ve večer a někteří v sobotu v poledne. My, kteří jsme jeli už v pátek (Petr, Ondřej, Viktor, Líza, Myška, Andrea, Lukáš, Luča a já, snad jsem na nikoho nezapomněl), jsme na místo dorazili asi tak v devět večer, dohodli se s paní editorkou na zítřejším programu, připravili si místa na spaní a pak ještě krátce debatovali, co bude všechno potřeba zítra ráno a kdo si vezme co na starost. Když bylo všechno dohodnuto, šli jsme spát, nebo brzy ráno (snad v osm nebo tak nějak) byl naplánován příjezd profesionálních stavitelů stanu, který byl zamýšlen jako jakési centrum celé slavnosti a který bylo nutné teprve postavit.

Ráno jsme tedy vstali (první samozřejmě Lukáš), nasnídali se a Petr pak poučil místní děti o tom, co se to vlastně bude dít, pro ně to bude dít a proto by bylo dobré se vyvarovat. Poté jsme se rozdělili a každý se začal vnovat svému úkolu. Mimo jiné bylo potřeba vyrobit a vhodně umístit uvítací „plakát“, rozvěsit po příjezdové cestě informační-navigační cedulky, zkompletovat zvukovou aparaturu, připravit panely s fotografiemi z povodně a spoustu podobných věcí. Pomalu se přibližilo poledne a dorazila další skupinka lidí - Anča s Jarkou, Kája s Tomášem, OT s Károu Urbi, Melánie s Bárrou, Hipík s Vládkou, Lucinka, Veronika, Karolínka, Šepa a Honza Šafránek. Krátce před dvanáctou si vzal Ondřej auto a s několika zájemci z řad místních dětí se vydal k hlavní silnici, aby všechny hosty upozornil na vcelku nenápadnou odbočku vedoucí k domovu. Hosté poté dojeli na improvizované parkoviště (to fotbalové hřiště, na kterém se před naší minulou návštěvou odehrála „poslední bitva“), kde byli mnou uvítáni a takticky vyzváni k zaparkování a následnému přesunu do vlastního dětského domova po vlastní ose. Vysíláčkou, které nám rozdala Luča, jsem pak poslal dolů upozornění, že hosté jsou tady, a ti pak byli přivítáni samotným uvítacím výborem, tzn. Petrem a paní editorkou.

Okolo p 1 druhé byl zahájen program. Petr ještě jednou uvítal všechny hosty, pak pronesli své pod kování R ženka, paní editelka

*Vystoupení
d tím la
úsp ch*

Danková a pan Karel Mat jka, starosta obce Strunkovice nad Blanici, pod kterou Žichovec spadá. Následovala r zná vystoupení místních d tí, mj. zp v dív ího souboru a p edevším ukázka (tuším že) akrobatického rokenrolu v podání sourozeneckého dua Roman + Lucka. Toto vystoupení bylo na mimo ádn vysoké úrovni a ocen ní si zaslouží i proto, že oba ú inkující se všechny triky a pohyby nau ili pouze samostudiem.

Poté si op t vzal mikrofon Petr a sd lil host m, v jakých skupinkách a v jakém po adí se vydají na prohlídku budovy d tského domova pod vedením vychovatelek, které se uvolily pro role pr vodc .

Asi tak ve ty i hodiny, poté, co si všichni hosté prohlédli interiéry domova, se konalo na všech pozvánkách avizované p ekvapení. Kdo jiný než Petr si op t vzal mikrofon a za al vysv tlovat, jak povode zp sobila prom nu celého domova v menší rybník a že nyní nadešel as s následky povodní definitivn skoncovat a symbolickou poslední rybu vrátit zp t do vody, kam pat í. Všichni se *Vhodné* p esunuli k nedaleké Blanici, kde se Viktor s *jméno pro* Ond ejem chystali k vypušt ní zmín né ryby – *kapra* samoz ejm kapra. V duchu nejlepších táborových tradic se pochopiteln muselo pro kapra zvolit n jaké jméno – jako vždy to, které bude nejmíc slyšet. Patrn tušíte, jaké jméno zvíť zilo – ano, opravdu byl šupiná pojmenován Kanec. Na tvá i n kterých host bylo vid t jisté udivení; asi si íkali, co je to za prašt né jméno pro rybu. Kanec (kterému bylo stejn úpln jedno, jak jsme si ho pojmenovali) pak byl za cvakání fotoaparát a vr ení kamer slavnostn vhozen do vody, ímž byly skon eny veškeré rekonstrukce po povodni.

Po této symbolické te ce už nebyl ustanoven žádný další pevný program - kdo cht l nebo musel, mohl jet dom (Myška, Ká a, Tomáš, An a), kdo cht l, povídal si s d tmi, hrál se fotbal i pozemní

*Velký
úsp ch
Tanku*

hokej, na kole kových bruslích i bez nich, tan ilo se, jedlo, pilo, hodovalo, to všechno sv domit zachycované Lukášem na digitální fo ák. Tak vesele ub hl zbytek odpoledne i ve er a když už byla p íliš velká tma, zahájilo se filmové promítání. Jako p edfilm posloužil krátký film z nedávné

expedice na Slovensko, vizuálně i hudebně stylizovaný do 20. let, známý pod názvem

Tank. Jako samotné představení byli promítnuti *Piráti z Karibiku - Prokletí černé perly*.

Ráno jsme zase vstávali velmi brzo. Tentokrát proto, že jsme měli ještě z Prahy informace, že v devět hodin ráno je mše v nedalekých Strunkovicích. Jaké však bylo naše rozhořčení, když jsme se dostavili na místo a na vratech kostela visel zmněný poád bohoslužeb - místo 9:00 až v 11:30.

Vydali jsme tedy do Prachatic s nadějí, že v tak velké obci přece nějaká mše musí být. Nebudu vás napínat, prostě nebyla. Lukáš se proto šel zeptat do místní informační kanceláře, kdy a kde jsou poblíž mše, ale dostalo se mu jen odpovědi ve stylu „to já nevím, nás platí msto a ne církvev, vlastně jste první lov k, co se m tu na to ptá a v bec, já jsem ateistka a z t hle v cí mam husí k ži.“ Nakonec nám někdo poradil nahlédnout do místního plátku jménem *Listy Prachaticka* (nebo snad *Prachatické listy*), že prý je tam uveden seznam všech bohoslužeb v okolí. Po společné úvaze, plnění mezitím místní cukrárnu, jsme se rozhodli pro dtskou mši v obci jménem Záblatí.

*Problémy
s hledáním
mše*

Tam se stalo něco, co jsme opravdu nečekali: místní pan farář se nás hned ve dveřích zeptal, zda umíme hrát na kytaru a pokud ano, zda bychom nechtěli dát hudební doprovod celé mše. Tak jsme udali Petra, ten si vzal z auta kytaru a celá mše se pak nesla ve znamení táborových hitů jako *Poj te ke mn všichni*, *Apoštolská* a *Koho v elky chválí*. Mimochodem, trochu zarážející bylo, že kostel byl poměrně zaplněný, ale dříve, pro které byla bohoslužba určena, tam byly asi děti. Později jsme se dokali vysvětlení, že ve vsi byla zrušena škola, což způsobilo odliv dětí, ale mše je stále vedena jako dtská.

Po mši nás pan farář pozval do sakristie, kde nám ukázal mimo jiné staré a nádherné nástenné fresky, na které se prý přišlo náhodou při rekonstrukci a elektrifikaci kostela. Živě se zajímal, odkud jsme a kdy zase pojedeme a doporučil nám všemožné pamětihodnosti v okolí, ale bohužel jsme je museli všechny kvůli našemu plánovanému brzkému odjezdu oželeť.

Když jsme se vrátili do domova, sbalili jsme si věci, rozloučili se s dětmi i jejich vychovatelkami a rozdělili do několika aut jsme vyrazili směrem na Prahu.

Ještě n kolik obrázků ze Sponzorpárty v září
(k Babímu létu bude obrazová příloha přiložena)

Babí léto

Nechci rozvlátně popisovat vše, co předcházelo okamžiku „O“. To si umí každý představit. Jakási základní představa vidná o číselných znělech lidí... předekvapivě známá. Rokování o zásadních věcech na poslední chvíli. Následná dohoda, která vznikne jen proto, aby se nakonec stejně porušila pro svou praktickou nepoužitelnost. Spousta lidí v malé místnosti s vydýchaným vzduchem, Lukáš a s další originální hroukou a Pinouta tímající velkou láhev chosi.

Okamžik „O“ nastal druhý den, když po tradičním Petrovklidným projevu k dtem nastoupila ohavná babice ve skvělém podání Martina Bendy. Dvouminutový výstup, při kterém se babice posunula z oných míst každěnkam jinam, hlasivky vyšroubované na maximum, aby pak už jen temně dochroptily. Všeovněno svítáckými pohledy dítí ze Žichovce, které jsou na takové věci zvyklé, a nevšedním zíráním těch ostatních.

Disciplíny v lese dítí zvládly dost rychle. Na našem stanovišti, kde se uily rytí ským dovednostem, se dítí velmi bavily. Na otázku, aby vyjmenovaly aspoň pět vlastností správného rytíře, všechny odpovídaly stejně: meč, brnění, kůň, svaly. Sem tam padla po dost výrazné nápovědy slova jako odvaha, rychlost, obratnost, odolnost, dvtip.

Odpoledne dítí rychle dokonily zbytek disciplín, aby mohly začít bojovat v turnaji. Žichovci odjeli nejvíce zabijáci na fotbal, ale i tak žichovští přesvědčivě v turnaji zvíťazili. Osobně jsem doufal, že se na stylu boje žichoveckých dítí projeví ty roky poctivého výcviku na táboře. Bohužel, po máchnutí meče se divoce rozprchly a byla to zkušenost v boji a ne taktika, která jim dopomohla k vítězství. Komunikace mezi nimi byla stručná, ale výstižná. Slova Lukáše: „Patyno, vem si ji“ mi připomněla scénku s dobrmanou.

Před táborákem byli vyhlášeni zasloužilí vítězové a pak přišlo hromadné lynování špekáček... stažení z kůže, rozezání, upálení na hranici a nakonec snění... no nepál bych to nikomu z vás... hrzná smrt >. Konec večera jsem měl zpestřenou epovou teorií v něho dítství, doprovázenou podmanivými tóny Ondřejovy kytary.

Pro mě úžasná sobota a pro dítí velmi také.

Linder

Svátek sv. Václava – Den české státnosti

Jak jist víte, svátek svatého Václava slavíme 28. září. Tento den je státní svátek až od roku 2000. Svatý Václav se narodil v roce 907 Vratislavovi I. a jeho ženě Drahomíře, ale jeho výchovu si vzala na starost jeho babička Ludmila. (Právě jí děkujeme, svěřila jeho výchovu do rukou kněze Pavla).

Když se Václav v otcově státě stal českým knížetem, tak byl Václav dán do budoňské školy,

kde se naučil latinsky. Potom, když jeho otec zemřel, nastala krátká vláda jeho babičky Ludmily a když ji potom vražedníci, najatí Václavovou matkou Drahomírou zabil, Drahomíra se chopila vlády. Když

Václav dospěl, stal se knížetem a Drahomíru vypudil ze země,

aby ji pak povolal zpět.

Václav byl velmi zbožný (kupříkladu osobně lisoval mešní víno a pekl mešní oplatky). Samozřejmě se dostával do sporů, kupříkladu s německým vládcem Jindřichem Ptáčníkem, kterému se uvolil platit daň. Potom postavil v Praze kostel sv. Víta.

Poté jeho bratra Boleslava přestalo bavit to, že se Václav příliš stýká s Jindřichem Ptáčníkem, raději než aby s ním válčil a pozval ho k sobě a tam ho zabil. Od 10. století je uctíván jako svatec, nejprve v Čechách a potom i v okolních zemích. Ve středověku je velmi silný svatováclavský kult, který praví, že českí panovníci jsou pouze Václavovi dočasní zástupci.

tení na pokračování

Že existoval někdy nějaký spisovatel Rudolf Kachura, ví málokdo, a co napsal, v podstatě už nikdo, leda ten, komu se jeho knížka dostala do rukou. A to je právě ohromná škoda, protože takhle zábavných knížek moc není. Knížka, kterou budete moci postupně poznávat na těchto stránkách, je právě od něj a jmenuje se *Pavián mezi lidmi*. Je to vlastně netradiční příručka společenského chování, tj. jaké jsou základní zásady chování uplatňované doma, na návštěvě, na ulici, v dopravních prostředcích nebo v kulturních a sportovních záležitostech. Hlavní hrdina je mimozemšťan, příslušník vzdálené vesmírné civilizace, který přiletěl na Zemi, aby studoval způsob života lidí. Tento cizinec, který vypadá úplně jako člověk, se neustále dostává do krkolomných a svízelných situací: nezná totiž pravidla společenského chování. A tak mu není nic platné, že má běžné pozemské oblečení, jazykové znalosti a dobrou vůli. Z jeho výzkumu by asi sešlo, kdyby nebylo profesora Etikety, který mu pomůže z nesnází. Vím, že i vám knížka ulehčí.

Kapitola PRVNÍ, v níž se dovíme o krutém debaklu Slávie, seznámíme se z Neznámým, nahlédneme do ordinace psychiatra a budeme svědky dopravní nehody.

Ve čtvrtek v noci se najednou stadión Slávie rozzářil, jako by se tam měl hrát přírodní ligový zápas. Lidé v okolí si toho nevšimli, protože už dávno spali. Jenom jeden člověk se probudil: správce Kabíček, který má okno přímo u hřiště a který měl neklidné spaní, protože Slávie toho dne prohrála na svém hřišti čtyřmi góly. Po takovém debaklu má špatný spánek kdejaký obyčejný fanoušek, natožpak správce stadiónu.

Napřed se jenom posadil na posteli, udiven civl z okna na tu zář a přemítal, jakým zázrakem se mohly reflektory samy rozsvítit, když přece vypínač je bezpečně uzamčen.

Než dopřemítal, než si natáhl tepláky a než se vyhrabal ven, světlo dávno zmizelo a stadión opět tonul ve tmě. Jenom vzdálené pouliční osvětlení dodávalo na kterém místě zbytečně rozptýleného světla. „Asi se mi něco jenom zdálo,“ zahuhl správce Kabíček pro sebe a snad i pro psa Broka, který se mu motal pod nohama.

Už se chtěl zase vrátit do teplé postele, ale všiml si Brokova podivného chování: pes se celý tělískem a slabounce kule. Kdyby šel dál, znamenalo by to, že tu někdo je; kdyby tu nikdo nebyl, Brok by nešel dál, ale také by se netělískem a nekule by. Bylo to divné! „Broku, vem si ho!“ řekl tedy správce zkusmo.

Pes se poslušně rozběhl kamsi k pokutovanému území a jaksi neochotně zašel dál.

Správce se podíval tím směrem a konečně spatřil dvě tmavé postavy. Asi by je v tom chabém světle vůbec nepostehal, nebýt toho, že se jedna z postav začala rychle vzdalovat. Zkrátka upalovat pryč. Brok se za ním rozběhl, správce se rozběhl za tou druhou postavou, která nerozhodně přestopovala na místě. Přiblížil k ní, posvítil si na ni baterkou a uviděl urostlého mladíka v černých manšestrácích a olivové bundě. Netvářil se nijak vystrašen ani provinile. Netvářil se vlastně nijak.

„Co tady chcete, lovitě!“ spustil na něj hrůzou. „Kdo vlastně jste?“

„Ty idiotko,“ řekl mladík.

Správce vzkypěl: „Tak ty si ze mě budeš ještě dlati dobrou den!“ Rozpálil se a vlepil drzounovi přímý záhlavec.

„Dobrou den,“ opakoval mladík jako ozvěna a vrátil správci Kabíkovi ten záhlavec.

„No to už teda přestává všechno!“ vzteky nadskočil správce, a jak tak nadskočil, byl hned stejně vysoký jako drzý mladík.

Kdyby nebylo psa Broka, dal by se správce před tím výtržníkem nejspíš na útěk. Ale Broka bylo, protože byl včas povolán zpátky, a tak se pan Kabík rozhodl, že to tomu uličníkovi nedaruje. Že mu to vytmaví, že ho ztrestá, že mu ukáže, že je toho loket, a že mu dá za vyučnou.

„Hlídej Broku!“ nařídil psovi a bleskem k telefonu zavolat Bezpečnost.

Pes seděl s ušima vztyčenými a jazykem vyplazeným a hlasitě dýchal. Drzý mladík před ním stál v pozoru, jen trošinku se chvíli strachem. Hlídku přejela za osm minut. Snad by byli vjeli autem až do trestného území, ale to ovšem správce nedovolil. Na trávník se s autem nesmí, a to platí pro každého! Zastavili tedy za lajnou a došli si pro výtržníka přišky.

„Jménem zákona,“ řekl nadstrážmistr a položil mladíkovi dlaň na rameno.

Mladík natáhl rovněž pravici, položil ji nadstrážmistrovi na rameno a řekl: „Jménem zákona.“

Nadstrážmistr a strážmistr se po sobě podívali a domluvili se pohledem: On to asi bude spíš cvok než výtržník.

„Tak jdeme,“ řekl nadstrážmistr a jemně postrčil mladíka směrem k autu. Nekladl odpor a šel klidně a bez protestu. Teprve když měl nastoupit do vozu, začal se podivně nakrucovat a ošívát. Nevypadalo to jako drzost ani odpor, nýbrž jako neohrabanost. Ovšem tedy - nevídaná neohrabanost!

Strážmistr nad tím zakroutil hlavou a řekl: „Já ne, copak vy jste ještě nikdy nejel autem?“

„Nejel, já ne,“ vážně řekl mladý muž.

Znělo to zase jako poádná drzost - ale když se podívali na jeho bezvýrazný obličej, nebyli už si tak jisti, že to bylo jako drzost mínus.

„On to snad ani není drzý klacek,“ zašeptal strážmistr svému nadřízenému, „on je to asi spíš cvok.“ Cestou se choval neznámý naprosto klidně a strážci zákona došli k přesvědčení, že ten člověk není nijak nebezpečný. Spíš je ubohý a hodný politování.

Zastavili před služebnou a otevřeli mu dveře.

„Já ne, pomozte mi ven,“ řekl Neznámý.

S úsměvem na sebe mrkli a pomohli mu vystoupit. Tedy spíš vylézt, ba málem i vypadnout - nebýt toho, že ho všichni zachytili.

MARY

PORADNA

Vážení paní i, vážené paníky!

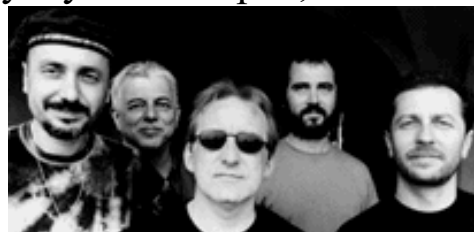
Ráda bych Vás upozornila na nově připravovanou rubriku s názvem „Poradna“. Tato rubrika je určena pouze a pouze Vám, Vaším problémem a dotazem. Já se budu snažit Vám na ně odpovídat. Odesílejte je prosím na e-mailovou adresu: poradna.ompuse@seznam.cz.

Přijdem se těším na Vaše první dotazy.

-mel-

echomor

„Mezi horami, lipka zelená, mezi horami, lipka zelená, zabili Janka, Jani ka, Janka místo jelena...“ Taky slyšíte ten zpív, linoucí se od táboráku? Aby ne, vždy tohle je jedna z nejoblíbenějších písní ek. Poprvé se objevila na svojsínském táboře před dvaceti lety a od té chvíle patří k nejvyžadovanějším. Ale proč vlastně?

Možná je to dáno zajímavou „halekací“ melodií, která donutí pobrukovat si snad každého, i když nezná slova. Nebo smutným textem o Janíkově smrti a jeho milé, která šla plakat na jeho hrob. A nebo také oboje dohromady (plus k tomu musíme přidat skvělou interpretaci našich vedoucích >).

Ale kdo vlastně tuhle písníku stvořil? Na to není tak úplně lehká odpověď. Je to totiž stará lidová píseň z Moravy nebo Slovácka, kterou skupina Echomor poupravila do dnešní podoby.

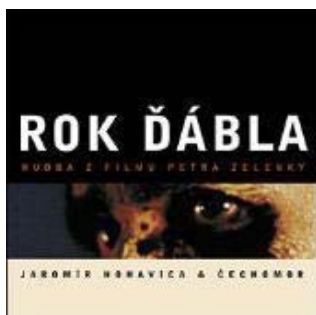
Echomor je volné sdružení hudebníků, které vzniklo v roce 1988 a to přivedlo jen kvůli tomu, aby doprovázelo starými písníkami veletrh starých emesel. Jejich tvořivost a originalita, se kterou postupovali k folklóru, ale zaujala natolik, že v dnešních dnech je jedna z nejzajímavějších a nejoblíbenějších hudebních skupin u nás.

Zamířili se na převážení starých lidových melodií z Moravy a Slovácka do modernější formy, která dnešního posluchače více zaujme – prostě je to všechno o trochu rockovější, než když to zpívaly naše babičky >. Na jejich cédéku naleznete hodně takových upravených lidových písní ek a skutečně to není nudný poslech... Housle se doplují s bubny a podobných netradičních kontrastů tam najdete víc.

*Staré
písníky
v novém
hávu*

Asi nejvtěším mediálním úspěchem Echomoru je písníka *Proměny*, která je i titulní písní k jejich CD. Mimo jiné se na ní podílela

i zp va ka Lenka Dusilová. Další lov k, s kterým echomor spolupracuje, je Jarek Nohavica (byla o n m e v jednom z OMPUSE). Nohavica je totiž velmi dobrý kamarád jednoho z nejd ležit jších lidí v kapele – Karla Plíhala. Spolu pak nato ili hudbu k celove ernímu filmu *Rok ábla* (rocková verze *Mladí ké básní ky*, což je píse z tohoto filmu, se také objevila ve zp vníku). M li také možnost koncertovat v Americe, kde se jim pom rn da ilo.

Vydali jen jedno CD

Zajímavé také je, že od svého vzniku, tedy za 16 let, vydali vlastn pouze jedno CD, a tím jsou *Prom ny*. Dob e, tituly jim vyšly asi t i, v tšinou to jsou ale stejné písní ky, pouze s pozm n ným aranžmá nebo s jinými doprovodnými nástroji. Jinak ale stejné texty, stejné náp vy. Je proto o to zajímav jší, že echomor je ím dál více oblíbený! Jak obecn mezi poslucha i, tak mezi námi, d tmi, u táborového ohn .

-hou-

JMENA TAJEMSTVÍ ZBAVENA

A

- ADAM = biblické jméno hebrejského p vodu (souvisí s hebrejským *hádám*, tj. „prs , zem “)
význam: *lov k, pozemš an, z ervené hlíny*
svátek: 24. prosince
- ADOLF = jméno germánského p vodu (ze staron meckého *Adalwolf*), za starou eskou (vlasteneckou) podobu se n kdy považuje Šlechtislav
význam: *ušlechtilý vlk*
svátek: 17. ervna
- ALAN = jméno keltského p vodu a nejasného významu
význam: *soulad, svornost*
svátek: 14. srpna
- ALEŠ = p vodem staro eská domácí podoba jména Alexej
význam: *záštita, pomoc*
svátek: 13. dubna
- ALOIS / ALOJZ = nej ast ji se vykládá jako obm na francouzského jména Louis, což je obdoba jména (n meckého p vodu) Ludvík, tj. *slavný boj(ovník)*. Vzniklo patr n ze starofrancouzského spojení *á Lois*, tj. „Ludvík v (syn nebo p ívrženec)“ –

latinizovaná podoba tohoto spojení je Aloisius. N kdý se též vykládá jako latinizovaná forma staron meckého jména Alwasi, tj. *(celý) moudrý*.
svátek: 21. ervna

ANTONÍN = jméno latinského p vodu; z latinského *Antonius*, což bylo jméno ímského šlechtického rodu
význam: *p ední, elný, vynikající* (z latinského *ante*, tj. *p ed*)
místní název *Antoingt*
svátek: 13. ervna

ADÉLA = staro eskou podobou je Adléta, jméno germánského p vodu (zkrácenina n meckého jména *Adelheid*)
za eskou vlasteneckou podobu jména se považovala Šlechtislava
význam: *bytosť ušlechtilá, vznešených zp sob*, *postavy*
svátek: 2. zá í

ALENA = jméno nejasného p vodu a významu
1) zkrácenina p vodem latinského jména
Magdaléna, tj. *pocházející z Magdaly*
2) odvozenina p vodem eckého jména Helena, tj. *sv tlo, pochode*
svátek: 13. srpna

ALŽB TA = jméno hebrejského p vodu (*Elíšebah*), za eskou dobu jména se považuje Svatoslava
význam: *B h je má p ísaha, Bohu zasv cená*
svátek: 19. listopadu

ANDREA = jméno eckého p vodu, p eжатé prost ednictvím francouzštiny ženská podoba k Andrej, d íve používáno jméno Ond ejka
význam: *mužný, statný, odvážný*
svátek: 26. zá í

ANETA = p vodem francouzská zdrobn lina hebrejského jména Anna (francouzsky *Anne*)
význam: *milostná, milostiplná*
svátek: 17. kv tna

ANEŽKA = jméno eckého p vodu (*hagné*)
význam: *istá, neposkvrn ná, ctnostná*
svátek: 2. b ezna

ANNA = jméno hebrejského p vodu (*channáh*), ze stejného základu pochází i Hana, bližší výchozí hebrejské podob
význam: *milostná, milostiplná* (=) *líbezná, milá*
svátek: 26. ervence

Křížovka

Když už je *tení na pokračování* o Paviánovi, myslím, že není na škodu připomenout si *rené* na adresu paviánů normálních (opice, jak určit všichni ví >).

- 1) společný znak letadla a ptáka (j. .)
- 2) přední část auta
- 3) lovk, který se stará o les
- 4) červený lesní plod
- 5) velké přepravní auto
- 6) český fotbal
- 7) první den víkendu
- 8) nábytek používaný v noci
- 9) prudký sesuv v horách
- 10) tele pije z ...
- 11) tajný obvod
- 12) foneticky vnitřní nádvoří římských domů
- 13) velká ostrovní země v Evropě

1		3		5		7		9		11		13
	2		4		6		8		10		12	

Co se skrývá v této říkadce?

*První hláska je ve škole, nezná ji však slovo pole;
Druhou skrývá záhada, stejná tak i nálada;
Další hláska v slově mžení, bohužel v křížení není;
tvrdou ledem oplývá, zato v dílně nebývá;
Poslední dá slovo nitro, nikoli však dobré jitro.*

Bude ho mít tato země, když mi tu už nebudem.

Jaká profese je ukryta v této přehádkce?

OSEL V PASTI

MARY

Ompuse 5/2004, vychází 3.11.2004. Šéfredaktor: Martin Koumák. Ilustrace: Matěj L'adil. Grafika: Ondřej Koumák. Distribuce: Kuba Vokurka. Redakce zábavy: Marie Riedlbauchová. Vydává Hlodavec.

Poznámka šéfredaktora: Llánkř v tomto l'ísle mōlo být přívodnō více, ale protože redaktoři -hon-, -míš- a -šep- z dřívodř, které znají asi jen oni sami, své pšpřívky nedodali, musíte se, vážení l'tenáři, bez nich obejít.